

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

JULIA QUINNOVÁ

NETFLIX

TERAZ AKO SERIÁL

BRIDGERTONOVI

BRIDGERTON

VOJVODA A JA

Julia Quiniová

BRIDGERTON

VOJVODA A JA

Pandora
www.vydavatelstvi.pandora.cz

2021

Julia Quinn
THE DUKE AND I

Copyright © 2000 by Julie Cotler Pottinger

All rights reserved

Translation © 2021 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2021 by Netflix

Slovak edition © 2021 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-973932-4-3 PDF

ISBN 978-80-973932-5-0 EPUB

ISBN 978-80-973932-6-7 MOBI

*Pre Danelle Harmonovú a Sabrinu Jeffriesovú,
bez ktorých by som túto knihu nikdy nedokončila načas.*

*A pre Marthu z The Romance Journal za to, že navrhla,
aby som knihu nazvala Zlý deň pre Daphnie (v)lásky.*

*A tiež pre Paula, aj keď jeho predstava tanca spočíva v tom,
že nehybne stojí a pozerá, ako sa otáčam.*

Poznámka autorky

Časť autorkinho honorára z predaja tejto knihy bude venovaná Národnej spoločnosti sklerózy multiplex.
Drž sa, Elizabeth!

Prológ

*N*arodenie Simona Arthura Henryho Fitzranulpha Basseta, grófa Clyvedona, sa muselo veľkolepo osláviť. Kostolné zvony vyzváňali celé hodiny. V obrovskom zámku, ktorý mal novorodenec volať domovom, tieklo prúdom šampanské a celá dedina prestala pracovať, aby sa zúčastnila na oslave, ktorú nariadil otec mladého grófa.

„Toto,“ povedal pekár kováčovi, „nie je žiadne obyčajné dieťa.“

Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset nemal prežiť svoj život ako gróf Clyvedon. Toto bol iba čestný titul. Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset – dieťa, ktoré malo viac mien ako mohlo akékoľvek dieťa potrebovať – bol dedičom jedného z najstarších a najbohatších vojvodstiev Anglicka. A jeho otec, deviaty vojvoda z Hastingsu, čakal na túto chvíľu roky.

Keď stál na chodbe pred manželkinou komnatou a kolísal v náručí kričiace dieťa, jeho srdce takmer puklo od pýchy. Už mal niečo po štyridsiatke a sledoval svojich rovesníkov – vojvodov a grófov – všetci plodili dediča za dedičom. Niektorí museli pretrpieť niekoľko dcér, kým splodili vytúženého syna, ale nakoniec všetci zabezpečili, že ich rod bude pokračovať a ich krv prejde na budúcu generáciu anglickej šľachty.

Nie však vojvoda z Hastingsu. Aj keď jeho žena otehotnela päťkrát počas pätnástich rokov manželstva, iba dvakrát dieťa donosila a obidve bábätká sa narodili mŕtve. Po piatom tehotenstve, ktoré skončilo krvavým potratom v piatom mesiaci, lekári varovali ich milosti, že sa znovu nesmú pokúšať o dieťa. Život vojvodkyne bol v ohrození. Bola príliš krehká, príliš slabá a ako jemne naznačili, možno aj príliš stará. Vojvoda sa mal jednoducho zmieriť so skutočnosťou, že vojvodstvo prejde na niekoho mimo rodiny Bassetovcov.

Ale vojvodkyňa, Boh jej žehnaj, vedela, akú má povinnosť a po polročnom oddychu otvorila spojovacie dvere medzi ich spálňami a vojvoda sa znovu začal snažiť o splodenie syna.

O päť mesiacov neskôr vojvodkyňa oznámila vojvodovi, že čaká dieťa. Vojvodovu prvotnú radosť skalilo jeho neotrasiteľné rozhodnutie, že nič – vôbec nič – nepokazí toto tehotenstvo. Hneď ako vojvodkyňa vynechala periódu, bola pripútaná k lôžku. Lekár k nej prichádzal každý deň a v polovici tehotenstva vojvoda vyhľadal najlepšieho lekára v Londýne a kráľovsky mu zaplatil za to, aby opustil svoju prax a dočasne sa presťahoval do Clyvedonského zámku.

Vojvoda tentoraz nechcel nič riskovať. Bude mať syna a vojvodstvo *ostane* v rukách Bassetovcov.

Vojvodkyňa začala mať bolesti o mesiac skôr a boky jej podložili vankúšmi. Doktor Stubbs im vysvetlil, že zemská príťažlivosť možno udrží dieťaťko vo vnútri. Vojvoda považoval tento argument za presvedčivý, a keď doktor večer odišiel, podložil pod manželku ešte jeden vankúš, čím ju zdvihol do dvadsaťstupňového uhla. Takto ostala mesiac.

A potom konečne nastala chvíľa pravdy. Sluhovia sa modlili za vojvodu, ktorý tak veľmi chcel dediča a niektorí si spomenuli aj na vojvodkyňu, ktorá sa počas toho, ako sa jej brucho zaguľatievalo a rástlo, stávala krehkejšou a chudšou. Snažili sa nedúfať priveľmi – veď napokon vojvodkyňa porodila a pochovala dve bábätká. A aj keby sa jej podarilo porodiť, mohlo to byť dievča.

Keď boli vojvodkynine výkriky silnejšie a častejšie, vojvoda si prerazil cestu do jej komnaty, ignorujúc protesty doktora, pôrodnej babice a komornej jej milosti.

Všade bola krv, ale vojvoda bol odhodlaný byť pri tom, keď sa ukáže, akého pohlavia je dieťa.

Objavila sa hlavička, potom plecia. Všetci okolo sa naklonili, aby sa lepšie prizreli, keď vojvodkyňa zatlačila a ...

A vojvoda v tej chvíli vedel, že Boh existuje a že sa na Bassetovcov stále usmieva. Nechal pôrodnej babici minútu na to, aby očistila bábätko od krvi, potom zobral malého chlapčeka na ruky a vkráčal do sály, aby sa ním pochválil.

„Mám syna!“ zahrmel. „Dokonalého malého syna!“

A zatiaľ, čo sa sluhovia tešili a plakali od úľavy, vojvoda sa pozrel na drobného malého grófa a povedal: „Si dokonalý. Si Basset. Si môj.“

Vojvoda chcel zobrať chlapca von, aby každému ukázal, že napokon predsa len splodil zdravého potomka mužského rodu, ale keďže skorý aprílový vzduch bol dosť chladný, dovolil pôrodnej babici, aby zobrala dieťa späť k jeho matke. Vojvoda vysadol na jedného zo svojich výstavných žrebčov, odcválal osláviť to a po ceste vykričal svoju dobrú správu každému, kto bol ochotný počúvať ho.

V tom čase vojvodkyňa, ktorá od pôrodu neustále krvácala, upadla do bezvedomia a napokon skonala.

Vojvoda oplakal svoju ženu. Naozaj. Samozrejme, že ju nemiloval a ona nemilovala jeho, ale boli priatelia takým zvláštnym spôsobom. Vojvoda nečakal od manželstva nič viac než syna a dediča a v tomto ohľade sa jeho žena prejavila ako príkladná manželka. Zariadil, aby bez ohľadu na ročné obdobie boli k jej hrobu každý týždeň položené čerstvé kvety a jej portrét premiestnili z obývacej izby do haly, na čestné miesto nad schodiskom.

A potom vojvoda začal s výchovou svojho syna.

Samozrejme, že v prvý rok toho nemohol urobiť veľa. Bábätko bolo primálne na prednášky o riadení zeme a zodpovednosti, a tak vojvoda nechal Simona v opatere jeho pestúanky a odišiel do Londýna, kde jeho život pokračoval takmer takisto ako predtým, keď nebol požehnaný otcovstvom, až na to, že nútil každého – dokonca aj kráľa – aby sa pozrel na miniatúru jeho syna, ktorú dal namaľovať krátko po jeho narodení.

Z času na čas vojvoda navštívil Clyvedon a na Simonove druhé narodeniny sa vrátil nadobro, pripravený vziať do rúk chlapcovo vzdelávanie. Kúpil pre neho poníka, vybral pre neho zbraň na budúce hony na líšky a zamestnal súkromných učiteľov na každý známy predmet.

„Je na to všetko primladý!“ zvolala pestúanka Hopkinsová.

„Nezmysel,“ odpovedal Hastings blahosklonne. „Samozrejme, že od neho neočakávam, že v skorej dobe bude v niečom z toho dokonalý, ale nikdy nie je priskoro začať vojvodovo vzdelávanie.“

„Nie je vojvoda,“ zahundrala pestúanka.

„Ale bude.“ Hastings sa jej otočil chrbtom a kľakol si veľa syna, ktorý na podlahe staval nesúmerný hrad z kociek. Vojvoda nebol v Clyvedone niekoľko mesiacov a tešilo ho, ako rýchlo Simon rastie. Bol to silný, zdravý chlapec s lesklými hnedými vlasmi a jasnými modrými očami.

„Čo to staviaš, synak?“

Simon sa usmial a ukázal na hrad.

Hastings sa pozrel na pestúnku. „Nerozpráva?“

Pokrútila hlavou. „Ešte nie, vaša milosť.“

Vojvoda sa zamračil. „Má dva roky. Nemal by už rozprávať?“

„Niektorým deťom to trvá dlhšie ako iným, vaša milosť. Je to bystrý chlapec.“

„Samozrejme, že je bystrý. Je to Basset.“

Pestúnka prikývla. Vždy prikyvovala, keď vojvoda hovoril o výnimočnosti Bassetovskej krvi. „Možno,“ podotkla, „len nemá čo povedať.“

Vojvoda nevyzeral byť presvedčený, ale podal Simonovi vojačika, pohladkal ho po hlave a odišiel z domu, aby vyskúšal novú kobyľu, ktorú kúpil od lorda Wortha.

O dva roky neskôr už nebol taký optimistický.

„Prečo nerozpráva?!“ hromžil.

„Neviem,“ odpovedala pestúnka a stískala si ruky.

„Čo ste mu urobili?“

„Neurobila som mu nič!“

„Ak by ste si robili svoju prácu poriadne,“ vojvoda nahnevane namieril prst Simonovým smerom, „hovoril by už.“

Simon, ktorý precvičoval písmenká za miniatúrnou lavicou, pozoroval túto výmenu so záujmom.

„Má štyri roky, dočerta,“ zahučal vojvoda. „Mal by vedieť rozprávať.“

„Vie písať,“ povedala rýchlo pestúnka. „Vychovala som päť detí a žiadne z nich to nevedelo s písmenkami tak, ako pán Simon.“

„Písanie mu bude nanič, keď nevie rozprávať.“ Hastings sa obrátil k Simonovi s hnevom v očiach. „Hovor so mnou, dopekla.“

Simon cúvol, spodná pera sa mu chvela.

„Vaša milosť!“ vykrikla pestúnka. „Desíte to dieťa.“

Hastings sa otočil, aby jej čelil. „Možnože potrebuje strach. Možnože to, čo potrebuje, je poriadna dávka disciplíny. Poriadna bitka by mu možno rozviazala jazyk.“

Vojvoda schytil strieborný hrebeň, ktorým pestúnka česávala Simonove vlasy a začal sa približovať k Simonovi. „Prinútim ťa rozprávať, ty malý hlúpy –“

„Nie!“

Pestúnka sa zhlboka nadýchla. Vojvoda pustil hrebeň. To bolo po prvýkrát, čo vôbec počuli Simonov hlas.

„Čo si to povedal?“ zašepkal vojvoda, v očiach sa mu začali lesknúť slzy.

Simon zovrel ruky v päste a vystrčil malú bradu, keď hovoril: „Neopovážte sa u-u-u-u-u-u-u-“

Vojvodova tvár sa zmenila na mŕtvolne bledú. „Čo to hovorí?“

Simon sa znovu pokúsil o vetu. „N-n-n-n-n-n-n-“

„Môj ty Bože,“ vydýchol vojvoda zhrozene. „Je zaostalý.“

„Nie je zaostalý!“ vykrikla pestúnka a objala chlapca okolo pliec.

„N-n-n-n-n-n-neopovážte sa u-u-u-u-u-u-udrieť –“ Simon sa zhlboka nadýchol – „*ma*.“

Hastings sa zviezol na miesto pri okne, hlava mu klesla do dlaní. „Čo som urobil, že som si to zaslúžil? Čo som mohol urobiť...“

„Mali by ste chlapca pochváliť!“ pokarhala ho pestúnka Hopkinsová. „Štyri roky ste čakali, že prehovorí a –“

„A on je idiot!“ zahrnel Hastings. „Prekliaty malý idiot!“

Simon začal plakať.

„Hastings a hlupák,“ nariekal vojvoda. „Všetky tie roky modlitieb za dediča a teraz je všetko v ruínach. Mal som nechať titul bratrancovi.“ Otočil sa späť k synovi, ktorý posmrkával, utieral si oči a snažil sa pred otcom vyzeráť silný. „Nedokážem sa na neho ani pozeráť,“ vydýchol. „Neznesiem ani pohľad na neho.“

A s tým vojvoda odkračal z miestnosti.

Pestúnka Hopkinsová chlapca tuho objala. „Nie si idiot,“ povedala rázne. „Si najšikovnejší chlapček, akého poznám. A ak sa niekto dokáže naučiť rozprávať, tak si to ty.“

Simon sa k nej otočil v jej teplom objatí a vzlykol.

„Ukážeme mu,“ prisahala pestúnka. „Zoberie svoje slová späť, aj keby to mala byť posledná vec, ktorú urobím.“

Pestúnka Hopkinsová dodržala svoje slovo. Zatiaľ, čo vojvoda z Hastingsu odišiel do Londýna a snažil sa predstierať, že nemá syna, strávila každú minútu, čo bdela, so Simonom. Vyslovovala slová a slabiky, štedro ho chválila, keď sa mu niečo podarilo, a mala pre neho povzbudivé slová, keď sa mu niečo nepodarilo.

Napredoval pomaly, ale jeho reč sa zlepšovala. V šiestich rokoch sa jeho „n-n-n-n-n-n-neopovázžte“ zmenilo na „n-n-neopovázžte,“ a v ôsmich rokoch zvládol celé vety bez zakoktania. Ešte stále mal problémy, keď bol rozrušený a pestúnka mu musela často pripomínať, že potrebuje zostať pokojný a sústredený, keď chce zo seba dostať slová v celku.

Ale Simon bol odhodlaný a šikovný a čo bolo možno najdôležitejšie, bol čertovsky tvrdohlavý. Naučil sa zhlboka sa nadýchnuť pred každou vetou a porozmýšľať o svojich slovách predtým, ako sa pokúsil vysloviť ich. Študoval svoje ústa, keď povedal niečo správne a snažil sa prísť na to, čo sa pokazilo, keď to tak nebolo.

V jedenástich rokoch sa konečne obrátil k pestúnke Hopkinsovej, odmlčal sa, aby si pozbieral myšlienky a povedal: „Myslím, že je načas ísť pozrieť môjho otca.“

Pestúnka sa na neho ostro pozrela. Vojvoda chlapca nevidel sedem rokov. A neodpovedal ani na jediný z listov, ktoré mu Simon poslal.

Poslal ich takmer sto. „Si si istý?“ opýtala sa.

Simon prikývol.

„V poriadku. Dám zapriať kočiar. Zajtra ráno odídeme do Londýna.“

Cesta trvala jeden a pol dňa a bolo už neskoro popoludní, keď ich kočiar zabočil k domu Bassetovcov. Simon pozeral s úžasom na rušné londýnske ulice, keď ho pestúnka Hopkinsová viedla hore schodmi. Ani jeden z nich predtým nenavštívil dom Bassetovcov, a tak keď prišla pestúnka k predným dverám, nevedela, čo iné robiť, než zaklopať.

Dvere sa o niekoľko minút otvorili a zhora sa na nich pozeral okázalo vyzerajúci lokaj.

„Vchod pre služobníctvo,“ zanôtil, keď sa naťahoval, aby zatvoril dvere, „je v zadnej časti budovy.“

„Počkajte!“ vyhrkla pestúnka a strčila nohu medzi dvere. „Nie sme sluhovia.“

Lokaj pohrdavo pozrel na jej oblečenie.

„Dobre. Ja som, ale on nie je.“ Chytila Simona za ruku a popchla ho dopredu. „Toto je gróf Clyvedon a urobili by ste dobre, ak by ste sa k nemu správali s rešpektom.“

Lokaj otvoril ústa a niekoľkokrát zažmurkal predtým, ako povedal: „Podľa toho, čo viem, je gróf Clyvedon mŕtvý.“

„Čože?!“ zvrískla pestúnka.

„To určite nie som!“ vykrikoval Simon s oprávneným rozhorčením jedennástročného.

Lokaj si prezrel Simona, hneď rozpoznal, že má Bassetovské črty a pustil ich dovnútra.

„Prečo si si myslel, že som m-mŕtvy?“ spýtal sa Simon a preklínal sám seba za zakoktanie, ale nebol prekvapený. Keď bol nahnevaný, tak bolo veľmi pravdepodobné, že sa zakoktá.

„Nie je na mne, aby som na to odpovedal,“ vyhlásil lokaj.

„Ale iste že je,“ odvetila pestúnka. „Nemôžete povedať niečo také chlapcovi v jeho veku a nevysvetliť to.“

Lokaj bol chvíľu ticho, napokon povedal: „Jeho milosť vás roky nespo-
menula. Posledné, čo som ho počul povedať, bolo, že nemá syna. Vyzeral
dosť zronene, keď to hovoril, tak nikto nepokračoval v rozhovore. My –
sluhovia, tak je – sme usúdili, že ste zomreli.“

Simon cítil, ako zatína sánku. Cítil, že v hrdle mu niečo divoko búši.

„Nenosil by smútok?“ chcela vedieť pestúnka. „Rozmýšľali ste o tom?
Ako ste mohli usúdiť, že chlapec je mŕtvy, keď jeho otec nesmútil?“

Lokaj pokrčil plecami: „Jeho milosť nosí často čiernu. Smútok by ne-
zmenil jeho oblečenie.“

„To je nehoráznosť,“ povedala pestúnka Hopkinsová. „Žiadam, aby ste
hneď zavolali jeho milosť.“

Simon nepovedal nič. Priveľmi sa snažil dostať svoje city pod kontrolu.
Musel. Nijakým spôsobom by nebol schopný hovoriť so svojím otcom,
keď mu vrela krv.

Lokaj prikývol. „Je na poschodí. Hneď ho upozorním na váš príchod.“

Pestúnka začala zúrivo kráčať hore-dolu, mrmlala si popod nos, na-
rážala na jeho milosť každým neslušným slovom v jej prekvapivo roz-
siahlom slovníku. Simon zostal v strede miestnosti s rukami nahnevane
založenými v bok, zatiaľ čo sa zhlboka nadychoval.

Toto zvládneš, kričal v mysli. Zvládneš to.

Pestúnka sa k nemu otočila. Videla, že sa snažil ovládať svoj hnev a ih-
neď sa zhlboka nadýchla: „Áno, to je ono,“ povedala rýchlo, padla na ko-
lená a zobrala jeho ruky do svojich. Vedela lepšie ako ktokoľvek iný, čo
by sa stalo, ak by sa Simon pokúsil čeliť svojmu otcovi predtým, ako by
sa upokojil. „Zhlboka sa nadýchni. A uisti sa, že porozmýšľaš o svojich
slovách pred tým, ako prehovoriš. Ak dokážeš ovládať –“

„Vidím, že toho chlapca ešte stále rozmaznávate,“ ozval sa od dverí pannačný hlas.

Pestúnka Hopkinsová sa vystrela a pomaly sa otočila. Snažila sa myslieť na niečo zdvorilé, čo by povedala. Snažila sa myslieť na hocičo, čo by zlepšilo túto hroznú situáciu. Ale keď sa pozrela na vojvodu, videla v ňom Simona a jej hnev znovu vzplanul. Vojvoda možno vyzeral presne ako jeho syn, ale určite mu nebol otcom.

„Vy, pane,“ vyprskla, „ste opovrhnutiahodný.“

„A vy, madam, ste prepustená.“

Pestúnka cúvla.

„Nikto nebude takto hovoriť s vojvodom z Hastingsu!“ zakričal. „Nikto!“

„Ani kráľ?“ posmieval sa Simon.

Hastings sa otočil, ani si nevšimol, že jeho syn prehovoril zrozumiteľne. „Ty,“ povedal hlbokým hlasom.

Simon zdvorilo prikývol. Podarilo sa mu správne povedať jednu vetu, ale bola krátka a on nechcel pokúšať svoje šťastie. Nie, keď bol rozrušený. Zvyčajne mohol hovoriť celé dni bez zakoktania, ale teraz...

Spôsob, akým na neho otec hľadel, ho primäl cítiť sa ako malé dieťa. Hlúpe dieťa.

A zrazu mal pocit, že jeho jazyk je ťažký a neobratný.

Vojvoda sa kruto zasmial. „Čo mi chceš povedať na svoju obranu, chlapče? Hm? Čo mi chceš povedať?“

„To je v poriadku, Simon,“ zašepkala pestúnka Hopkinsová a zúrivo sa na vojvodu pozrela. „Nedovoľ mu, aby ťa rozrušil. Zvládneš to, zlatíčko.“

Ale jej povzbudzujúci tón to ešte viac zhoršil. Simon prišiel, aby sa predviedol pred svojím otcom a teraz sa k nemu jeho pestúnka správala ako k malému.

„Čo sa deje?“ posmieval sa vojvoda. „Nemáš jazyk?“

Simonove svaly sa napli tak silno, až sa začal triasť.

Otec a syn sa pozerali jeden na druhého tak dlho, až sa to zdalo ako večnosť, kým vojvoda nakoniec nezahrešil a nepobral sa k dverám. „Si moja najväčšia chyba,“ zasyčal na svojho syna. „Neviem, čo som urobil, že som si ťa zaslúžil, ale Boh mi pomáhaj, ak na teba ešte niekedy pozriem.“

„Vaša milosť!“ zvolala pestúnka Hopkinsová neúctivo. Takto sa nerozpráva s dieťaťom.

„Chodte mi s ním z očí,“ vyprskol na ňu. „Svoju prácu si zachováte len pokým ho udržíte ďaleko odo mňa.“

„Počkajte!“

Vojvoda sa pomaly otočil na zvuk Simonovho hlasu. „Povedal si niečo?“ zatiahol.

Simon sa trikrát zhlboka nadýchol, jeho pery boli v hneve stále zovreté. Prinútil sa uvoľniť sánku a prešiel si jazykom po podnebí v ústach. Snažil sa pripomenúť si, ako to bolo, keď hovoril správne. Nakoniec, práve vtedy, keď sa ho vojvoda chystal znovu prepustiť, otvoril ústa a povedal: „Som váš syn.“

Simon počul, ako si pestúnka Hopkinsová vydýchla od úľavy a v očiach jeho otca sa objavilo niečo, čo nikdy predtým nevidel. Pýchu. Nebolo jej veľa, ale v hĺbke niečo bublalo. Niečo, čo dalo Simonovi zrnko nádeje.

„Som váš syn,“ povedal znovu, tentoraz trochu hlasnejšie, „a nie som n –“

Náhle mu zovrela hrdlo. A Simon spanikáril.

Ty to zvládneš. Ty to zvládneš.

Ale hrdlo mal stiahnuté a jazyk neobratný. Oči jeho otca sa začali zužovať...

„Nie som n-n-n-“

„Choď domov,“ povedal vojvoda hlbokým hlasom. „Nie je tu pre teba miesto.“

Simon cítil vojvodove odmietnutie až do špiku kostí. Cítil, že mu do tela vošiel zvláštny druh bolesti a plazil sa okolo jeho srdca. A ako ne-návisť zaplavovala jeho telo a sršala mu z očí, prisahal sám sebe.

Keď nemohol byť synom, ktorého jeho otec chcel, potom bude *presným opakom...*

Kapitola 1

Bridgertonovci sú najplodnejšia rodina vyššej spoločenskej vrstvy. Taká usilovnosť zo strany vikomtky a zosnulého vikomta je chvályhodná, hoci človek si o výbere mien ich detí môže pomyslieť, že nebol ničím mimoriadnym. Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory a Hyacinth – poriadok je samozrejme prospešný vo všetkom, ale človek by si myslel, že inteligentní rodičia by mali byť schopní mať v deťoch prehľad bez potreby radiť ich mená abecedne.

Navyše, pohľad na vikomtku a všetkých osem jej detí v jednej miestnosti je dosť na to, aby niekto nadobudol obavy, že vidí dvojmo – alebo trojmo – alebo ešte viacnásobnejšie. Naša autorka nikdy nevidela zbierku takých neuveriteľne podobných súrodencov. Hoci si naša autorka nikdy nenašla čas, aby zaznamenala farbu ich očí, všetci ôsmi majú rovnakú štruktúru kostí a rovnaké husté gaštanové vlasy. Človeku musí byť ľúto vojvodkyne, ktorá hľadá výhodné manželstvá pre svojich potomkov, že neporodila ani jediné dieťa s módnejšou farbou vlasov. Ale aj tak má rodina s takým podobným výzorom výhody – nie sú žiadne pochybnosti, že všetci ôsmi majú legitímnych rodičov.

Ach, milý čitateľ, tvoja oddaná autorka by si priała, aby bol toto prípad všetkých veľkých rodín.

SPOLOČENSKÉ NOVINY LADY WHISTLEDOWNOVEJ,
26. APRÍLA 1813

„Oooooohhhhhhhhhhh!“ Violet Bridgertonová pokrčila jednostránkové noviny a hodila ich cez elegantný salón.

Jej dcéra Daphne to múdro nekomentovala a predstierala, že je zaujatá svojou výšivkou.

„Čítala si, čo napísala?“ chcela vedieť Violet. „Čítala?“

Daphne pozrela na skrkvaný papier pod mahagónovým stolíkom. „Nemala som možnosť predtým, ako si, ehm, s nimi skoncovala.“

„Tak si ich prečítaj,“ zakvíli Violet a rukou dramaticky preŕala vzduch. „Prečítaj si, ako nás *tá žena* ohovára.“

Daphne pomaly odložila svoje vyšívanie a načiahla sa pod stolík. Vyrovnala hárok papiera vo svojom lone a prečítala odstavec o svojej rodine. Žmurkajúc zdvihla hlavu. „Nie je to také zlé, matka. Vlastne, je to skutočné požehnanie v porovnaní s tým, čo napísala minulý týždeň o Featheringtonovcoch.“

„Ako ti mám nájsť manžela, keď ťa *tá žena* očierňuje?“

Daphne sa prinútila vydýchnuť. Takmer po dvoch sezónach v Londýne stačilo obyčajné vyslovenie slova *manžel* na to, aby jej začalo búšiť v spánkoch. Chcela sa vydať, a dokonca ani netrvala na spojení z pravej lásky. Ale bolo príliš veľa dúfať v manžela, ku ktorému bude cítiť aspoň náklonnosť?

Doteraz ju požiadali o ruku štyria muži, ale keď Daphne rozmýšľala o tom, že prežije zvyšok svojho života v spoločnosti hociktorého z nich, nedokázala to urobiť. Existovalo niekoľko mužov, o ktorých si myslela, že by mohli byť dosť dobrými manželmi, ale problémom bolo, že žiaden z nich nemal o ňu záujem. Och, všetci ju *mali radi*. Každý si myslel, že je zábavná a milá a bystrá a nikto si o nej nemyslel, že je nepríťažlivá, ale takisto nikto nebol oslnený jej krásou, neonemel v jej prítomnosti, či nemal potrebu napísať básne na jej počesť.

Muži, pomyslela si znechutene, sa zaujímali len o tie ženy, ktoré ich desili. Nezdalo sa, že by niekto chcel dvoriť niekomu, ako bola ona. Všetci ju zbožňovali, alebo aspoň tak tvrdili, pretože bolo ľahké rozprávať sa s ňou a zdalo sa, že vždy chápe, ako sa muž cíti. Tak ako povedal jeden z mužov, o ktorých si myslela, že by možno mohol byť vhodným manželom: „Dočerta, Daff, vy nie ste ako ostatné ženy. Ste celkom normálna.“

Čo by sa možno pokúsila zobrať ako kompliment, keby neodišiel za nejakou blondavou kráskou.

Daphne sklopila oči a všimla si, že má dlane zovreté do pästí. Potom zdvihla zrak a uvedomila si, že jej matka na ňu hľadí. Očividne čakala, že niečo povie. Keďže už zhlboka vydýchla, hrdlo sa jej uvoľnilo a povedala: „Som si istá, že stĺpček lady Whistledownovej mojej šanci nájsť si manžela neublíži.“

„Daphne, už sú to dva roky.“

„A lady Whistledownová píše iba tri mesiace, takže ťažko ju z toho môžeme obviňovať.“

„Budem obviňovať, koho chcem,“ zamrmlala Violet.

Daphne zaryla nechty do dlaní, keď sa nútila neodseknúť. Vedela, že jej matka má v záujme len jej dobro. Vedela, že ju jej matka miluje. A tiež ju milovala. Vlastne, kým Daphne nedosiahla vek na vydaj, Violet bola tou najlepšou z matiek. Stále bola, keď nebola zúfalá z toho, že po Daphne má tri ďalšie dcéry na vydaj.

Violet si pritisla jemnú ruku na hrud': „Uráža tvoj pôvod.“

„Nie,“ odpovedala pomaly Daphne. Bolo múdre postupovať opatrne, keď odporovala svojej matke. „Vlastne to, čo povedala, bolo, že sme všetci legitímni. Čo je viac, ako by niekto mohol povedať o väčšine veľkých rodín v spoločnosti.“

„Nemala to ani vyťahovať,“ potiahla nosom Violet.

„Matka, je autorkou škandalózneho plátku. Je to jej práca vyťahovať také veci.“

„Ona nie je dokonca ani skutočná osoba,“ dodala nahnevane Violet. Položila si ruky na svoje štíhle boky, potom si to rozmyslela a vo vzduchu pohrozila prstom. „Whistledownová, há! Nikdy som nepočula o nijakých Whistledownovcoch. Ktokoľvek je táto žena, pochybujem, že je jednou z nás. Ako by niekto s výchovou mohol napísať také podlé lži?“

„Samozrejme, že je jednou z nás,“ Daphnine hnedé oči sa naplňali úžasom. „Keby nepatrila medzi smotánku, tak by neexistoval spôsob, ako by vedela o tých novinkách, o ktorých píše. Myslela si si, že je to nejaká podvodníčka, ktorá nakúka do okien a počúva za dverami?“

„Nepáči sa mi tvoj tón, Daphne Bridgertonová,“ povedala Violet a prižmúrila oči.

Daphne potlačila ďalší úsmev. „Nepáči sa mi tvoj tón,“ bola Violetina zvyčajná odpoveď, keď jedno z jej detí vyhrávalo hádku.

Ale podpichovať matku bola priveľká zábava. „Nebola by som prekvašená,“ povedala a naklonila hlavu nabok, „ak by lady Whistledownová bola jednou z tvojich priateľiek.“

„Radšej si si mala zahryznúť do jazyka, Daphne. Žiadna z mojich priateľiek by nikdy neklesla tak hlboko.“

„No, dobre,“ pripustila Daphne, „pravdepodobne to nie je jedna z tvojich priateľiek. Ale som si istá, že je to niekto, koho poznáme. Žiadny votrelec by nikdy nezískal informácie, o ktorých píše.“

Violet si prekrižila ruky na prsiach. „Chcela by som jej prekaziť obchody raz a navždy.“

„Ak jej chceš prekaziť obchody,“ Daphne nedokázala odolať podpichnutiu, „nemala by si ju podporovať kupovaním jej novín.“

„A načo by to bolo dobré?“ chcela vedieť Violet. „Všetci ostatní ich čítajú. Môj malý protest by neurobil nič, okrem toho, že by som vyzerala ako zadubenec, zatiaľ čo by sa všetci ostatní chichotali nad jej najnovšími klebetami.“

To bola pravda, Daphne mlčky súhlasila. Londýn bol celkom závislý od *Spoločenských novín lady Whistledownovej*. Záhadné noviny sa pred tromi mesiacmi objavili na prahu každého, kto patrili medzi smotánku. Dva týždne ich doručovali každý pondelok, stredu a piatok. A potom v tretí pondelok čakali lokaji v Londýne zbytočne, len aby zistili, že namiesto donášky zadarmo predávali kameloti *Whistledown* za nehoráznú sumu päť penci za kus.

Daphne musela obdivovať dôvtip fiktívnej lady Whistledownovej. V čase, keď začala ľudí nútiť platiť za svoje klebety, bola už na nich celá smotánka závislá. Každý zaplatil a niekde nejaká žena, čo sa do všetkého plietla, bohatla.

Zatiaľ, čo Violet pochodovala po miestnosti a rozčuľovala sa pre ohavné zneváženie svojej rodiny, Daphne sa obzrela, aby sa uistila, že matka jej vôbec nevenuje pozornosť, potom sklopila oči, aby si prečítala zvyšok škandalózneho plátku. *Whistledown* – ako ho teraz volali – bol zaujímavou zmesou komentára, spoločenských noviniek, ostrých urážok a príležitostných komplimentov. Od všetkých ostatných spoločenských novín ho odlišovalo to, že autorka uvádzala celé mená ľudí, o ktorých písala. Žiadne skrývanie sa za skratky ako lord S– a lady G–. Keď chcela lady Whistledownová o niekom napísať, použila jeho celé meno. Smotánka vyhlásila, že je pobúrená, ale v hĺbke bola fascinovaná.

Toto najnovšie vydanie bol typický *Whistledown*. Okrem krátkej časti o Bridgertonovcoch – ktorá nebola naozaj ničím viac než opisom rodiny – lady Whistledownová vykreslila udalosti na včerajšom plese. Daphne sa na ňom nezúčastnila kvôli narodeninám mladšej sestry, keďže Bridgertonovci vždy robili veľký rozruch okolo narodenín. A pri ôsmich deťoch to bolo veľa narodeninových osláv.

„Ty čítaš ten odpad,“ obvinila ju Violet.

Daphne sa na ňu pozrela a odmietala sa cítiť čo len trochu vinná. „Dnešný stĺpček je celkom dobrý. Podľa všetkého prevrhol včera večer Cecil Thumbley celú pyramídu pohárov so šampanským.“

„Naozaj?“ spýtala sa Violet a snažila sa tváriť, že ju to nezaujíma.

„Mhm,“ odpovedala Daphne. „Podáva celkom dobrý obraz o plese Middlethorpcov. Zmieňuje sa o tom, kto s kým hovoril a čo mali všetci oblečené –“

„A domnievam sa, že cítila potrebu povedať na to svoj názor,“ prerušila ju Violet.

Daphne sa šibalsky usmiala. „Och, poď sem, matka. Vieš, že pani Featheringtonová vždy vyzerala hrozne vo fialovej.“

Violet sa snažila neusmiať sa. Daphne videla, ako jej mykalo kútikmi úst, keď sa snažila udržať si výraz, ktorý považovala za primeraný pre vikomtku a matku. Ale o dve sekundy na to sa už uškŕňala a sedela vedľa svojej dcéry na pohovke. „Nechaj ma pozrieť sa na to,“ povedala a vytrhla jej noviny. „Čo sa ešte stalo? Zmeškali sme niečo dôležité?“

Daphne sa ozvala: „Vlastne, matka, s lady Whistledownovou ako novinárkou človek *nemusí byť* na žiadnom podujatí.“ Kývla smerom k novinám. „Toto je skoro také dobré, ako byť tam naozaj. Pravdepodobne lepšie. Som si istá, že sme včera večer mali lepšie jedlo ako oni na plese. A vráť mi to.“ Vytrhla jej noviny a nechala Violet v rukách len odtrhnutý roh.

„Daphne!“

Daphne predstierala urazenú spravodlivosť. „Čítala som ich.“

„V poriadku.“

„Počúvaj toto.“

Violet sa k nej naklonila.

Daphne prečítala: „Flamender skôr známy ako gróf Clyvedon sa konečne rozhodol, že poctí Londýn svojou prítomnosťou. Aj keď sa mu ešte neuráčilo objaviť sa na nejakej váženej udalosti, nového vojvodu z Has-

tingsu videli niekoľkokrát v klube Whiteovcov a raz v Tattersalle.“ Dala si prestávku, aby sa nadýchla. „Jeho milosť žila v zahraničí šesť rokov. Mohla by to byť náhoda, že sa vrátila späť až teraz, keď je starý vojvoda mŕtvy?“

Daphne zdvihla hlavu. „Môj ty Bože, tá je ale hrubá, no nie? Nie je Clyvedon jeden z Anthonyho priateľov?“

„Teraz je Hastings,“ povedala Violet automaticky, „a áno, zdá sa mi, že on a Anthony boli priateľmi na Oxforde. A takisto v Etone, myslím.“ Zvrátila čelo a pri premýšľaní sa jej modré oči zúžili. „Bol niečo ako diabol, ak mi pamäť dobre slúži. Vždy bol s otcom na nože. Ale mal povestí výnimočnosti. Som si celkom istá, že Anthony povedal, že bol najlepší v matematike. Čo,“ dodala a materinsky prevrátila oči, „je viac, ako môžem povedať o hociktorom z *mojich* detí.“

„Ale matka,“ podpichla ju Daphne, „som si istá, že by som bola najlepšia, keby sa na Oxforde rozhodli, že prijmú ženy.“

Violet si vzdychla. „Opravovala som tvoje výpočty z aritmetiky, keď bola tvoja guvernanka chorá, Daphne.“

„Tak potom možno v dejepise,“ povedala Daphne s úškrnom. Pozrela sa späť do novín vo svojich rukách, oči jej zabľúdili k menu nového vojvodu. „Zdá sa, že je celkom zaujímavý,“ zamrmlala.

Violet na ňu ostro pozrela. „Pre mladú slečnu v tvojom veku je celkom nevhodný, tak je.“

„Je zábavné, ako sa môj ‚vek‘, ako o tom ty hovoríš, posúva dopredu a dozadu medzi príliš mladou tak, že ani nemôžem spoznať Anthonyho priateľov, a príliš starou tak, že si zúfalá, či niekedy uzavriem dobré manželstvo.“

„Daphne Bridgertonová, ne –“

„–páči sa mi tvoj tón, viem,“ uškrnula sa Daphne. „Ale aj tak ma miluješ.“

Violet sa srdečne usmiala a objala Daphne jednou rukou. „Nech mi nebesá pomáhajú, milujem.“

Daphne svoju matku letmo pobožkala na líce. „To je prekliatie materstva. Musíš nás milovať, aj keď ťa trápime.“

Violet si len vzdychla. „Dúfam, že jedného dňa budeš mať deti –“

„–presne ako si ty, ja viem.“ Daphne sa smutne usmiala a položila si hlavu na matkino plece. Jej matka mohla byť priveľmi všetečná a jej otca viac zaujímali poľovnícke psy a poľovačka, ako spoločenské záležitosti, ale ich